

HỒI THỨ BA MƯƠI BA

LỜI TRANG NHÃ ĐỘNG LÒNG HÀO KIỆT

Lão già kia hùng hổ vung chưởng lên toan tát vào mặt Thạch Phá Thiên, tưởng chừng chàng bị phát chưởng này, đến phải hoa đầu văng răng lợi ra. Đột nhiên lão để mắt nhìn thấy trên mặt Thạch Phá Thiên đã thấy in vết chưởng đen sì. Lão chững hững một chút rồi thu chưởng về cười nói:

-Ha ha ! Hình nộm kia ! Ta tưởng người bị ai trói buộc như vậy, té ra chính là tên điệt tôn nữ ngoan ngoãn của ta. Phát chưởng còn in trên mặt người cũng do thị đánh vào, có đúng không ?

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu ra sao, chàng hỏi:

-Điệt tôn nữ lão ư ? Nàng là ai vậy ?

Lão kia dần giọng:

-Người còn chưa biết lão phu đây là ai hay sao ? Ta là Đinh Bất Tứ. Điệt tôn nữ ta là ...

Thạch Phá Thiên nói tiếp:

-À phải rồi ! Đinh Đinh Đang Đang là điệt tôn nữ của lão. Đúng thế ! Phát chưởng này cũng Đinh Đinh Đang Đang đã đánh tại hạ. Tại hạ bị nàng trói đấy.

Đinh Bất Tứ ôm bụng cả cười nói:

-Ta vẫn bảo khắp thiên hạ trừ con a đầu A Đang, không còn người thứ hai nào lại tinh nghịch như thị. Hay lắm hay lắm ! Tại sao thị lại trói người ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Gia gia nàng muốn giết tại hạ vì tại hạ chẳng những võ công kém cỏi mà còn si ngốc nữa.

Đinh Bất Tứ lại càng khoan khoái. Lão cười lăn cười lộn nói:

-Con người mà lão Tam đã muốn giết lại gặp lão Tứ thì ...

Thạch Phá Thiên giật mình hỏi:

-Lão gia muốn giết tại hạ ư ?

Đinh Bất Tứ đáp:

-Tâm ý của Đinh Bất Tứ, thiên hạ ai mà đoán trúng được ? Người chắc là ta giết người thì ta không giết.

Lão đứng lên vươn tay trái ra nắm lấy sau gáy Thạch Phá Thiên nhấc bổng lên. Tay phải lão giơ lên như lưỡi đao phát vào chung quanh người chàng. Bao nhiêu

lèo thuyền trôi chàng từ trên xuống dưới đều bị cắt đứt thành từng khúc lả tả rơi xuống. Lưỡi đao thật tưởng chừng cũng không thể sắc bén đến thế.

Thạch Phá Thiên thích quá trầm trồ khen:

-Lão gia tử ! Thủ pháp của lão gia lợi hại quá chừng ! Cái đó kêu bằng gì ?

Đinh Bất Tứ vốn người hiếu thắng. Lão nghe Thạch Phá Thiên ca ngợi thì nước lòng hởi dạ, nói:

-Công phu đó dĩ nhiên phi thường. Khắp thiên hạ trừ Đinh lão Tứ ra e rằng không còn người thứ hai nào có bản lĩnh này nữa.

Lúc này mục già cũng đã hồi tỉnh. Mục nghe Đinh Bất Tứ ba hoa khoác lác liền cười lạt nói:

-Hừ ! Ếch nằn đậy giếng coi trời bằng vung. Cái môn “Khoái đao trăm loạn ma” này thì bất luận kẻ nào đã học miếng võ mèo què chẳng ai là không biết.

Đinh Bất Tứ tức mình nói:

-Nói bậy ! Kẻ mới học được miếng võ mèo què mà sử dụng chiêu “Khoái đao trăm loạn ma” ư ? Vậy mục thử sử đi ta coi.

Mục già nói:

-Người đã biết ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma mất hết khí lực mà nói móc ta chứ gì ? Gã kia ! ta nói cho người hay người cứ đến một thị trấn nhỏ thấy người quảng cáo bán cao đơn linh tán bịp người lấy tiền, yêu cầu họ luyện cho người coi môn “Khoái đao trăm loạn ma” kia là được ngay. Người chỉ mất với họ một hai đồng là họ biểu diễn cho người coi, họ biểu diễn không khác chút nào. Đó là cái trò bịp thiên hạ của hạng kiếm cơm chứ có chi là hy hữu.

Đinh Bất Tứ bình sinh rất căm hận kẻ nào chê bai võ công của lão. Lão thấy mục kia buông lời khinh rẻ, bấy giác nổi cơn tức giận như người điên. Lão vươn tay ra chụp xuống vai mục già.

Thạch Phá Thiên la lên:

-Chớ cử động phủ phàng như vậy.

Chàng nghiêng người đi xoay tay lại nhằm chụp vào cổ tay phải Đinh Bất Tứ. Đó chính là chiêu Bạch hạc Thủ trong mười tám đường cầm nã thủ mà Đinh Đang đã truyền thụ cho chàng.

Nguyên chàng bị Đinh Đang điểm huyết đã lâu rồi, nội lực chàng bị kiềm chế đường huyết đạo đã dần dần giải khai. bấy giờ dây trói bị đứt hết, khí huyết lưu thông khoan khoái lập tức chàng cử động tự do theo như ý muốn.

Đinh Bất Tứ la lên một tiếng:

-Ồ !

Rồi lão móc vào cánh tay Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên đã luyện mười tám đường cầm nã thủ pháp rất là thành thuộc. Chàng liền biến chiêu: tay phải nhắm chụp vào hai mắt đối phương.

Đinh Bất Tứ quát lên:

-Giỏi ! Đây là cầm nã thủ của lão Tam.

Lão đưa cánh tay về phía trước để đề khuỷu tay chàng xuống.

Thạch Phá Thiên khoa hai cánh tay thành vòng tròn, song quyền chàng nhắm phản kích vào huyệt thái dương đối phương.

Đinh Bất Tứ luồn hai cánh tay từ dưới lên trên, rồi gạt ra nhanh như điện chớp để hất cánh tay Thạch Phá Thiên.

Lão đã tưởng chiêu này đủ làm cho Thạch Phá Thiên đến bị gãy tay. Không ngờ bốn cánh tay đụng vào nhau, Thạch Phá Thiên vẫn đứng yên không nhúc nhích. Còn Đinh Bất Tứ thấy người mình tê nhức.

“Rắc” một tiếng ! Chân lão đạp lên, tấm ván thuyền gãy. Con thuyền tròng trành rất mạnh.

Đinh Bất Tứ không ngờ nội lực đối phương thâm hậu đến thế ! Lão vội lùi lại một bước để khỏi bị hãm vào chỗ tấm ván thủng. Miệng lão ồ lên một tiếng.

Đinh Bất Tứ lần trước đã “ồ” lên một tiếng vì lão ngạc nhiên không hiểu sao Thạch Phá Thiên biết thi triển mười tám đường cầm nã thủ của nhà họ Đinh ?

Nhưng lúc hai tay đấu kình lực với Thạch Phá Thiên lão phải lui lại một bước và “ồ” lên một tiếng là lão kinh hãi thực sự, vì nội lực chàng thanh niên cực kỳ thâm hậu lại vô cùng vô tận. Lão tự hỏi : Trong võ lâm ở đâu xuất hiện một chàng thanh niên võ công cao cường đến thế ?

Vừa rồi lão đánh ra một đòn tuy chưa huy động toàn lực song lão thấy đối phương thản nhiên vô sự mà mình phải lùi lại loạng choạng đâm gãy cả ván thuyền. Như vậy có khác nào mình thua một đòn. Lão lẩm bẩm:

-Gã này bản lĩnh ghê gớm đến thế mà sao bị Đinh Đang bắt được ? Sao gã lại bị thị đánh trúng một chưởng ?

Trong lòng lão nảy ra không biết bao nhiêu nghi vấn.

Mụ già cũng không kém phần kinh dị, có lẽ mụ còn ngạc nhiên hơn cả Đinh Bất Tứ. Nhưng mụ chỉ cần có cơ hội để mĩa mai lão là thích rồi.

Chụp được cơ hội này, mụ khi nào chịu bỏ qua, mụ bất cười ha hả nói áp úng:

-Đến một thằng nhỏ ... mà cũng ...

Đinh Bất Tứ tức giận nói:

-Mụ đừng áp úng nữa để ta đỡ lời cho. Đến một thằng nhỏ mà cũng không làm gì nổi gã thì còn xưng anh hùng hảo hán thế nào được ? Có phải mụ định nói thế chẳng ? Sao mà mụ không dám nói toạc ra vì sợ ta đánh chết mất mạng chứ gì ?

Mụ kia cười tươi gạt đầu.

Đinh Bất Tứ nghiêng đầu nhìn Thạch Phá Thiên hỏi:

-Gã kia ! Sư phụ ngươi là ai ?

Thạch Phá Thiên gãi đầu gãi tai. Chàng nghĩ bụng:

-Tuy mình có học võ công ở nơi Tạ Yên Khách, Đinh Đang nhưng chưa làm lễ bái sư, thì vẫn không phải là sư phụ chính thức.

Chàng liền đáp:

-Tại hạ không có sư phụ.

Đinh Bất Tứ tức giận nói:

-Người đừng nói nhăng nữa. Vậy thế mười tám đường cầm nã thủ pháp người đã học lên được của ai ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Không phải tại hạ học lên đâu. Đinh Đinh Đang Đang đã dạy tại hạ trong mười ngày. Nàng không phải là sư phụ của tại hạ mà là ...

Chàng muốn nói mà là vợ tại hạ. Nhưng cảm thấy có điều không ổn, ch2ng dừng lại không nói nữa.

Đinh Bất Tứ tức giận mắng:

-Con bà nó ! Võ công này A Đang đã dạy cho người ư ? Mẹ kiếp Người chỉ nói nhăng !

Mụ già lúc này hơi thở đã bình tĩnh trở lại. Mụ lạnh lùng nói:

-Trên chốn giang hồ ai cũng bảo Đinh thị Song Hùng một là anh hùng còn một là giống chó. Câu đó quả đã không lầm. Bữa nay chính mắt ta trông thấy càng rõ lời đồn trên chốn giang hồ hay thiệt.

Đinh Bất Tứ tức quá quát lên be be :

-Câu này họ nói tự bao giờ ? Chắc là mụ bịa đặt ra. Mụ bảo ai là anh hùng ? Ai là giống chó ? Võ công của ta so với lão Tam còn cao cường hơn. Trong võ lâm chẳng ai là không biết.

Mụ già không muốn nói mau, mụ chậm rãi từng tiếng:

-Đinh Đang là tôn nữ Đinh lão Tam. Đinh lão Tam truyền thụ võ công cho con gái. Con gái lão lại dạy Đinh Đang. Bây giờ Đinh Đang lại truyền thụ cho gã iểu tử này. Gã chỉ có học mười ngày mà thắng được Đinh lão Tứ. Vậy người thử nghĩ xem lời bình luận của thiên hạ ... ai là ...

Mụ nói tới đây rồi không chuyển xuống được nữa.

Đinh Bất Tứ cực kỳ nóng nảy. Lão nghe mụ nói nóng ruột không nhẫn nại được nữa liền nói ngay:

-Đừng ấp úng nữa để ta thay mụ nói nốt cho: Người thử nghĩ thiên hạ bình luận theo lẽ đó thì ai anh hùng ? Ai là giống chó ? Đương nhiên Đinh lão Tam là anh hùng, Đinh lão Tứ là giống chó.

Lão càng nói thanh âm càng lớn. Sau cùng tiếng vang như sấm, khắp trên sông ai cũng nghe rõ.

Mụ già vừa cười khoan khoái vừa gật đầu nói:

-Người tự biết mình như vậy là hay.

Mụ nói câu này rất khế Đinh Bất Tứ cũng cảm tức vô cùng. Lão quát lên:

-Ai bảo thằng lỏi thắng được Đinh lão Tứ ? Lại đây ! Chúng ta tỷ đấu nữa. Nếu ta không ...

Lão muốn nói nếu ta hất được người xuống sông trong vòng ba chiêu thì người tính sao ?

Nhưng lão chưa nói ra miệng thì lại nghĩ đến cuộc tỷ võ này không phải tầm thường. Chỉ sợ trong ba chiêu không hạ được gã mà đến mười chiêu cũng chưa nắm vững phần nào. Nếu nói là hai mươi chiêu thì còn chi là anh hùng khí khái. Mình đã là nhân vật nổi danh mà phải một trăm chiêu mới hạ được một tên đồ đệ của diệt tôn nữ thì còn ra thế nào ?

Lão ngần ngừ một lúc thì mụ già lại cướp lời:

-Nếu trong vòng mười vạn chiêu, mà không đánh bại được gã thì phải lạy gã ... lạy gã ...

Đinh Bất Tứ quát:

-Mụ muốn bảo ta lạy gã làm sư phụ có đúng thế không ?

Đinh Bất Tứ chưa dứt lời, người lão đã nhảy vọt lên không vung chưởng đánh xuống đỉnh đầu Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên tuy đã học qua mười tám đường cầm nã thủ pháp, nhưng mười tám đường cầm nã này, chàng chỉ đấu với Đinh Đang là đối phó được mà thôi. Lúc học đã không thực nghiệm thì lúc ứng dụng linh hoạt thế nào được ? Chàng vừa thấy bóng chưởng của Đinh Bất Tứ có đến hàng ngàn hàng vạn cái đánh xuống đầu mình thì còn biết chống cự làm sao ?

Chàng đành giơ hai tay lên để che đỉnh đầu.

Giữa lúc ấy huyết Đại truy ở sau gáy cảm thấy một áp lực cực kỳ trầm trọng. Dĩ nhiên chàng đã bị trúng chưởng.

Huyết Đại truy là chỗ ách yếu quy tụ Tam dương đốc mạch từ chân tay đưa lên, nên nó quan hệ vô cùng. Nhưng cũng là chỗ phát huy nội lực để phản kích rất mãnh liệt.

Đinh Bất Tứ bỗng cảm thấy toàn thân run bắn lên và bị hất văng sang một bên.

Lão nhìn đến Thạch Phá Thiên thì chàng vẫn thản nhiên như không.

Kể ra thì chiêu này cố nhiên Thạch Phá Thiên đã bị đánh trúng nhưng Đinh Bất Tứ lại bị hất ra thì cũng không thể nói là ai hơn ai kém được.

Bỗng mụ già bật lên tiếng cười quái gở rồi nói:

-Đinh Bất Tứ ! đây là gã cố ý để cho người đánh trúng. Cứ coi người bị hất văng đi thì đủ biết người thiệt là đồ vô dụng, vừa mới ra một choêu mà người đã bị thua rồi.

Đinh Bất Tứ tức qua la lên:

-Ta thua thế nào được ? Mụ nói thế là nói càn.

Mụ già nói:

-Nếu người không chịu thua thì người để cho gã đánh trả một chưởng vào huyết Đại truy mà người không chết đồng thời cũng hất được gã ra ngoài mấy bước thì ta mới cho là hai bên ngang sức.

Đinh Bất Tứ nghĩ thầm:

-Nội lực thăng lỗi này thâm hậu phi thường ! Nếu mình để gã đánh vào huyết Đại truy thì chẳng chết cũng bị trọng thương.

Lão nghĩ vậy liền nói:

-Đang đường hoàng thế này, việc gì ta lại phải để cho gã đánh ? Mụ thử để ta đánh một chưởng vào huyết Đại truy coi.

Mụ già bĩu môi ra chiều khinh bỉ nói:

-Ta đã biết người chỉ là quân chó má chuyên tìm cách chiếm tiện nghi để ăn người, còn nếu theo cách văn nhã ăn miếng trả miếng: người ta để mình đánh một chưởng hay một quyền thì không khi nào người dám để cho người ta đánh trả.

Đinh Bất Tứ bị mụ già nói trúng tâm sự, lão rất là khó chịu.

Ta nên biết rằng trong võ lâm cách đấu văn nhã thì bên này đánh ra một quyền, bên kia không trả đòn mà cũng không né tránh rồi khi bên kia trả miếng, bên này cũng phải hứng chịu để định hơn thua.

Đinh Bất Tứ liền cãi cối:

-Đó là lối tử đấu man rợ của bọn hán tử thô lỗ không hiểu võ công. Chúng ta là những nhà võ học nổi tiếng, khi nào lại chịu chơi cái trò ngu ngốc ấy.

Lão nguyên là người hiếu thắng tự biết mình ăi thế là cãi chầy cãi cối. Nhân lúc mụ già vừa buông tiếng cười lạt, nhưng chưa kịp nói gì, lão đã quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

-Lại đây chúng ta đấu nữa !

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tại hạ chỉ học được ở Đinh Đinh Đang Đang có mấy chiêu cầm nã thủ pháp, còn ngoài ra chẳng hiểu võ công chi hết. Vừa rồi lão gia đã ra chiêu biến hóa đến hàng ngàn hàng vạn bóng chưởng đánh tới tấp. Tại hạ không biết đường chống đỡ. Thế thì cứ kể như lão gia thắng rồi, bất tất phải tử đấu nữa.

Đinh Bất Tứ nghe chàng nói câu “kể như lão gia thắng rồi” thì lão rất tức mình.

Lão lớn tiếng hỏi:

-Ai thắng là thắng, bại là bại, sao còn nói đến hũ “kể như” ? Người lại đánh với ta nữa đi.

Thạch Phá Thiên vẫn một mực:

-Tại hạ đã nói là không biết võ công.

Đinh Bất Tứ thấy mục già cứ cười khẩy hoài thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt, liền cất tiếng thóa mạ:

-Mẹ kiếp ! Người không biết thì ta dạy cho mà hay. Người hãy nhìn nhận đây. Người ra chiêu đánh ta thế này, thì phải chống lại thế này. Tiếp theo ta phóng tay kia đánh người thì người phải người đi để tránh rồi phóng quyền đánh vào đây.

Thạch Phá Thiên học rất mau, chàng cứ theo đúng cách thức mà ra tay.

Đinh Bất Tứ xoay tay lại phản kích. Hai người đã biểu diễn được bốn chiêu thì lão vùng quyền đánh tới.

Thạch Phá Thiên không biết trả đòn cách nào.

Chàng buông thông hai tay nói:

-Chỗ dưới tại hạ không hiểu.

Đinh Bất Tứ vừa tức mình lại vừa bật cười, lão nói:

-Chỗ nào ta cũng dạy người thì còn nói chi đến chuyện tử đấu nữa.

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tại hạ vẫn nói: Bất tất tử đấu làm chi nữa. Cứ coi như là lão gia thắng rồi.

Đinh Bất Tứ nói:

-Không được ! Nếu ta không thắng người một cách chân chính thì Tiểu Thúy chế diễu ta bảo không phải là anh hùng mà là giống chó má. Vụ này bỏ đi thì ta còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa ? Người nhớ: ta đánh đòn này thì người đừng đỡ gạt, chỉ tiến lên một bước mà giơ ngón tay ra đâm vào bụng dưới ta. Chiêu này rất hiểm độc. Như vậy là thôi quyền của ta không đánh trúng người được vì còn phải né tránh. Cái đó tức là lấy công làm thủ, vì địch phải thu chiêu về để tự cứu mình. Lão vừa nói vừa vạch rõ từng chiêu. Thạch Phá Thiên dụng tâm ghi nhớ. Học một lúc rồi hai người đánh lại từ đầu cho đến lúc hết chỗ đã truyền dạy mới dừng lại để tiếp tục học nữa.

Những quyền pháp chưởng pháo của Đinh Bất Tứ rất phức tạp. Nhưng lão cùng Thạch Phá Thiên đấu với nhau chỉ hạn định ở chỗ đã dạy qua rồi.

Đinh Bất Tứ vốn nóng tính. Lão nghĩ bụng:

-Nếu cứ đấu thế này mãi thì làm sao mà thắng được gã ? Mình chỉ trông mong vào cơ hội độc nhất là lúc nào gã quên mất chiêu thức, chống đỡ không đúng đường thì gã mới mắc phải độc thủ của mình !

Nhưng Thạch Phá Thiên có trí nhớ rất giỏi. Đinh Bất Tứ chỉ dạy một lần là chàng không quên nữa.

Hai người tiếp tục qua lại đến dư hai trăm chiêu mà Thạch Phá Thiên vẫn không bị đối phương tìm thấy chỗ sơ hở nào.

Mụ già thỉnh thoảng lại xùy lên mấy tiếng cười ruồi, khiến cho Đinh Bất Tứ không dám đem những chiêu tầm thường ra truyền thụ. Lúc ra một chiêu công hay chiêu thủ mà không mãnh liệt, kỳ ảo là mụ lại lên tiếng chê bai. Tuy mụ bị tẩu hỏa nhập ma, không hành động được, nhưng nhãn quang mụ vẫn còn rất lợi hại. Mụ thật xứng đáng là một đại hành gia về võ học. Rõ ràng một chiêu thức võ công kỳ diệu mà mụ cũng moi móc ra được mấy câu phê bình chí lý. Thế thì những chiêu thức kém phần tinh diệu, khi nào mụ chịu buông tha mà không chỉ trích ?

Đinh Bất Tứ đem hết tinh thần truyền thụ quyền chưởng cho Thạch Phá Thiên. Cuộc truyền thụ bữa nay lão tận tâm chẳng kém gì mấy lần lão đã đấu với mụ già bằng gươm đao thật sự.

Lão lại dạy thêm mấy chiêu nữa thì trời gần sáng. Lão nóng nảy vô cùng. Đột nhiên lão biến đổi quyền pháp sử một chiêu “Khát mã bồn tuyền” vừa phóng quyền vừa nhảy xô cả người vào.

Thạch Phá Thiên la lên:

-Không đúng thứ tự mất rồi !

Đinh Bất Tứ quát hỏi:

-Việc gì mà thứ tự với chẳng thứ tự ? Ta dạy sao người cứ thế mà phá giải.

Thạch Phá Thiên nhớ ngay đến lão đã dạy chiêu “Phấn Diệp Phiên Phi” để đối chọi. Chàng liền theo đúng phương pháp tung mình nhảy ra.

Đinh Bất Tứ bụng bảo dạ: “Ta chỉ cần bức bách gã phải nhảy xuống sông là thắng rồi. Dù Tiểu Thúy có lắm mồm cũng bằng vô dụng.”

Lão tiến lên một bước phóng chiêu “Hoành tảo thiên quân” vung cả hai tay quét ngang một cái. Thạch Phá Thiên liền theo đúng cách thức sử chiêu “Hòa phong tế vũ” tránh khỏi thế công áo ạt của đối phương. Nhưng chàng vừa lùi một bước thì chân trái đã giẫm lên mạn thuyền.

Đinh Bất Tứ cả mừng quát lên:

-Xuống đi !

Đồng thời lão ra chiêu “Chung cổ tề minh” song quyền cùng phóng ra đánh vào hai bên huyệt thái dương.

Thạch Phá Thiên chiếu theo như lời dạy của Đinh Bất Tứ, chàng lùi lại một bước rồi dùng “nhu quyền” để hóa giải song quyền của đối phương. Nhưng lúc này chàng đã hết đất lùi, chân chàng đạp xuống mặt nước. Trong lúc hoang mang, chàng không kịp suy nghĩ gì nữa. Bình sinh chàng chỉ thuộc lầu được hai chiêu thức của Đinh Đang dạy cho để sử dụng đến là tuyệt diệu. Chàng lạng người đi một cái đã chuồn ra sau lưng Đinh Bất Tứ, tay phải chàng ra chiêu “Hổ trảo thủ” chụp

xuống huyết Linh đài còn tay trái sử chiêu “Ngọc nữ niêm châm” nắm lấy huyết Huyền khu của lão. Hai cánh tay chàng chộp thật mạnh. Luồng kinh lực xô ra mãnh liệt.

Đinh Bất Tứ kêu lên một tiếng rồi ngã quay xuống sập thuyền.

Thực ra dù nội lực Thạch Phá Thiên có mạnh đến đâu nhưng mới học cầm nã thủ pháp được mấy ngày thì làm sao đã nắm trúng được huyết đạo Đinh Bất Tứ ?

Sở dĩ lão bị hạ là vì có sẵn thành kiến mình đã ra chiêu trước là làm chủ tình thế. Lão yên trí Thạch Phá Thiên tất dùng “nhu chưởng” để giải khai chiêu “Chung cổ tề minh” của lão. Muốn phát huy “nhu chưởng” tất phải lùi lại một bước mà lùi lại tức là bước xuống sông.

Giả tử lão đấu với một tay cao thủ nào khác thì dĩ nhiên lão phải đề phòng cẩn thận, vì đối phương có nhiều cách giải khai và phản công, khi nào còn bị đối phương chuồn lẹ ra sau lưng để phóng chiêu cầm nã nắm vào huyết mình ?

Đằng này lão đã chiết giải cùng Thạch Phá Thiên đến mấy trăm chiêu, mà chiêu nào chàng cũng chỉ biết một mực y theo đường lối của lão đã truyền thụ, nên lão chẳng cần đề phòng làm chi ? Và lão không khi nào ngờ tới chàng lại biết biến chiêu, mà chiêu thức chàng sử dụng lại thuần thực tuyệt diệu đến thế !

Thạch Phá Thiên ra tay lẹ như gió, lúc Đinh Bất Tứ phát giác ra muốn né tránh thì đã không kịp nữa.

Nội lực Thạch Phá Thiên thật là ghê gớm ! Đinh Bất Tứ nội công thâm hậu là thế mà kinh lực của chàng xô vào, lão chống không nổi.

Biến cố này khiến cho cả Đinh Bất Tứ lẫn Thạch Phá Thiên đều kinh hãi vô cùng ! Mụ già kia cũng không khỏi ngạc nhiên, nhưng mụ khoái quá nổi lên tràng cười rộ không ngớt. Mụ cười như người phát điên. Mụ cười muốn ngất đi, hai mắt trợn lên toàn tròn trắng.

Thạch Phá Thiên sợ quá la lên:

-Lão bà ... bà làm sao vậy ? ... Bà làm sao vậy ? ...

Cô bé nằm trong khoang thuyền không nhìn rõ tình trạng trên đầu thuyền. Nàng nghe Thạch Phá Thiên la hoảng, không hiểu là chuyện gì cũng lú lẫm la lên hỏi:

-Nhưng nhưng ... nhưng nhưng ngất xỉu ư ? ... Lần này xem chừng ... nguy đây ... chỉ sợ ... khó lòng hồi tỉnh lại được.

-Đúng thế ! Xem chừng thái thái đã biến đổi sắc mặt không khéo thì nguy mất. Cô bé cả kinh hỏi:

-Nhưng nhưng ta ... chết rồi hay sao ?

Thạch Phá Thiên đưa tay ra sờ mũi mụ già rồi đáp:

-Thái thái hãy còn hơi thở, nhưng tình trạng này có điều khác thường.

Cô bé hỏi:

-Có điều chi khác thường ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Trông nét mặt hì dường như thái thái đã chết rồi ! Tại hạ đỡ cô nương ra mà coi.

Cô bé không muốn để chàng ấm ra, nhưng nàng quan tâm đến tổ mẫu với một tấm lòng thiết tha, nên chỉ ngần ngừ một chút rồi nói một cách rất lễ phép:

-Nếu vậy thì hay quá ! Tiểu muội phiền đại giá đại ca một chút !

Suốt đời, Thạch Phá Thiên chưa nghe ai nói năng một cách nhã nhặn lễ phép như vậy, lòng chàng được an ủi vô cùng. Khi ở bang Trường lạc, chàng đã được nghe người ta nói với mình một cách kính cẩn, nhưng cái kính cẩn này đượm đầy vẻ sợ hãi chứ không phải vì tình hình hữu nghị. Chỉ có cô này là giọng nói êm dịu lọt tai, lòng chàng khoan khoái thảnh thơi không bút nào tả xiết.

Thạch Phá Thiên nhẹ nhàng đỡ cô gái dậy. Chàng quán lấy nàng bằng một lần chần mỏng rồi ấm nàng ra đầu thuyền.

Thiếu nữ thấy tổ mẫu nàng ngất xỉu thì la lên một tiếng “trời ơi” rồi nói:

-Đại ca ! Liệu đại ca có chấp nhận lời thỉnh cầu của tiểu muội đặt bàn tay chuyển vận một chút nội lực vào huyệt Linh đài của nhưng nhưng được chăng ?

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Đây là lời thỉnh cầu quá mức, tiểu muội rất lấy làm áy náy.

Thạch Phá Thiên nghe giọng nàng nói rất êm dịu liền cúi xuống nhìn mặt nàng.

Giữa lúc ánh triều dương mới mọc, Thạch Phá Thiên nhìn khuôn mặt trái xoan của thiếu nữ vừa xinh đẹp vừa hòa nhã. Cặp mắt trong suốt của nàng cũng đang nhìn chàng.

Mục quang hai bên vừa chạm nhau thiếu nữ thẹn đỏ mặt lên, nàng không có cách nào ngoảnh đầu ra chỗ khác để tránh ánh mắt của đối phương, đành nhắm mắt lại.

Thạch Phá Thiên buột miệng nói:

-Cô nương ! Cô nương cũng đẹp lắm nhỉ !

Thiếu nữ mặt càng đỏ như gấc chín. Lúc này hai người gần nhau lắm, nàng sợ thở hơi phun vào mặt Thạch Phá Thiên nên ngậm miệng lại.

Thạch Phá Thiên ngẩn người ra nói:

-Xin lỗi cô nương ! Xin lỗi cô nương !

Rồi vội đặt nàng xuống.

Chàng đặt bàn tay vào huyệt Linh đài mục già nhưng không biết cách vận nội lực thế nào, liền hciếu theo cách của Đinh Đang đã dạy lúc ra chiêu “Hổ trảo thủ” chụp vào huyệt Linh đài kẻ địch rồi kinh lực mạnh ra.

Mục già la lên một tiếng:

-Úi chao !

Mụ tỉnh lại rồi liền cất tiếng nói:

-Thằng lỏi ngu ngốc này ! Mi làm gì vậy ?

Thạch Phá Thiên trở vào cô bé nói:

-Cô nương đây bảo tại hạ, thúc đẩy nội lực vào người cho thái thái. Quả nhiên thái thái hồi tỉnh lại thiệt.

Mụ già vẫn lớn tiếng mắng:

-Huyết đạo ta đã bị phong tỏa, người có thúc đẩy nội lực vào thì cũng chẳng làm gì được. Sao mà người ngu thế ?

Thạch Phá Thiên bẽn lễn nói:

-Điều đó thực tại hạ không hiểu. Xin thái thái dạy bảo cho.

Vừa rồi chàng vận nội lực đã làm cho mụ già phải chấn động phủ tạng. Mụ vừa mới tỉnh lại tức giận vô cùng, nhưng mụ biết nội lực chàng thâm hậu hơn người thì nghĩ bụng:

-Thằng lỏi này được trời phú cho tư cách khác thường. Không hiểu gã đã vô tình được ăn tiên thảo hoặc được uống một thứ linh dược nào mà nội lực ghê gớm đến thế ? Tuy gã nội lực phi thường nhưng lại chưa biết đường phát huy cùng sử dụng. Ta luyện công bị tẩu hỏa, không chừng có thể nhờ nội lực của gã đả thông kinh mạch được cũng nên. Mình chỉ cần đả thông được một đường kinh mạch là có thể hành công để tự chữa lấy.

Mụ nghĩ vậy liền nói:

-Được rồi ! Để ta dạy ngươi. Ngươi ngưng tụ nội khí vào huyết Đan điền. Có phải ngươi cảm thấy một luồng khí nóng rần rần không ? Ngươi vừa nghĩ vừa chuyển luồng khí nóng đó ra tới mạch Thiếu dương ở lòng bàn tay.

Thạch Phá Thiên làm theo lời mụ và chàng tụ tập nội lực vào lòng bàn tay được ngay chẳng khó khăn gì.

Ta nên biết Thạch Phá Thiên đã luyện môn La Hán Phục Ma thần công, một môn nội công tinh diệu vào bậc nhất của phái Thiếu Lâm. Chàng lại kiêm cả cách sử dụng hai luồng chân khí dương cương và âm nhu, nên chàng muốn vận dụng thế nào là được ngay như vậy. Có điều chàng chưa biết xử dụng mà thôi. Người chàng bây giờ chẳng khác gì một kho tàng, vàng bạc như núi như non, nhưng chưa có chiếc chìa khóa để mở cửa kho tàng. Lúc này chàng được mụ già chỉ dẫn là lập tức nội lực tuôn ra như sóng cồn.

Mụ già vội la lên:

-Vận nội lực từ từ ...

Mụ chưa dứt lời đã ộc lên một tiếng rồi thổ ra một bụm máu đen.

Thạch Phá Thiên cả kinh hỏi:

-Làm sao ? Hổng rồi ư ?

Thiếu nữ nói:

-Đại ca ơi ! Nhưng nhưng tiểu muội xin đại ca vận nội lực từ từ chỗ dừng cấp bách.

Mụ già lại mắng:

-Thằng ngốc ! Người định giết ta hay sao mà vận nội lực như vậy ? Bây giờ người phát huy từng chút một chờ ta hấp thụ được rồi hãy vận thêm nghĩa là người thúc đẩy nội lực rất thông thả.

Thạch Phá Thiên vâng dạ toan làm theo lời của mụ thì đột nhiên Đinh Bất Tứ ngồi nhồm dậy la lên:

-Mẹ kiếp ! Chúng ta tỷ đấu lại ! Cuộc vừa rồi xí xóa không kể.

Mụ già nói:

-Lão mặt dày ! Sao lại không kể ? Rõ ràng người đã bị thua. Vừa nãy gã chỉ chém xuống một phát là người toi mạng rồi.

Đinh Bất Tứ biết mình đuối lý, không đấu khẩu với mụ nữa. Lão phóng chưởng đánh tới Thạch Phá Thiên ngay, miệng quát:

-Cách chống đỡ chiêu này ta đã dạy cho người rồi, ta động thủ như vậy có hợp lý không ?

Thạch Phá Thiên vội thi triển chiêu thức mà Đinh Bất Tứ đã truyền cho để đối phó.

Đinh Bất Tứ lại đánh ra một chiêu nữa. Lão vừa phóng chưởng vừa quát:

-Chiêu này ta cũng dạy người rồi, chứ ta đâu có phải là kẻ mặt dày vô lại, hiếp đáp bọn hậu bối ?

Mỗi lần lão ra chiêu đều miệng nói bi bô mà quả nhiên toàn những chiêu thức lão đã dạy Thạch Phá Thiên cả, tỏ ra lão là người thủ tín. Còn chuyện lão bị chàng nắm những yếu huyệt sau lưng, hất lão té xuống thì lão không nhắc gì đến.

Càng về sau lão đánh càng lẹ. Quá mười hiệp trở đi thì lão tay ra chiêu mà miệng nói không kịp, lão chỉ nhắc đi nhắc lại một câu:

-Đã dạy người rồi ! Đã dạy người rồi ! Dạy người rồi !

Đinh Bất Tứ phóng chiêu ra tới tấp khiến cho Thạch Phá Thiên dù thông minh cường ký đến đâu cũng không tài nào chống đỡ kịp. Vì những chiêu thức này chàng mới học một lượt, lúc học dĩ nhiên đâu có động thủ mau lẹ như bây giờ thì chàng mới nhập tâm hết được những chiêu thức truyền dạy.

Thạch Phá Thiên bị đánh rất quá, không tài nào ứng phó được. Chàng coi chừng chỉ mấy chiêu nữa là tất bị thương về tay Đinh Bất Tứ.

Giữa lúc chàng hốt hoảng, chân tay luống cuống thì đột nhiên mụ già la lên:

-Khoan đã ! Ta có câu chuyện muốn nói.

Đinh Bất Tứ thấy mụ la như vậy, liền dừng tay lại hỏi:

-Tiểu Thúy ! Người muốn nói chuyện gì ?

Mụ già nhìn Thạch Phá Thiên nói:

-Nhỏ kia ! Trong mình ta hãy còn khó chịu lắm. Vậy người hãy lại đây dồn nội lực vào cho ta một lúc đã.

Đinh Bất Tứ nói:

-Vậy càng hay ! Người bị tẩu hỏa, kinh mạch ngưng trệ, người đã không muốn ta giúp sức, thì để gã trút nội lực vào cho người cũng được. Thằng nhỏ này tuy võ công dở nhưng nội lực gã rất thâm hậu.

oOo